

„Jo!“ přitakala Karkulka. „Měla by dorazit každou chvíli! Uděláme si závod na Vyhlídku, abychom ji viděli připlouvat – kdo doběhne poslední, je smradlavý trol!“

„A jaké jsou ty špatné zprávy?“ zeptal se Jack.

„Špatné zprávy jsou takové, že ti Jeníček právě svázal dohromady tkaničky od bot!“ odvětila Locika, zatímco se spolu s ostatními nadšeně škrábala ven z domečku.

Než si Jack rozmotal tkaničky, ostatní už zmizeli v nedohlednu. Byl ale mnohem rychlejší než jeho kamarádi, takže je bez nejmenších potíží dožene – obzvláště, když poběží zkratkou.

Netrvalo dlouho a Jack už běžel přes Tržiště uprostřed města. Přímo v jeho středu rostl Pohádkový strom, který dal Městu příběhů jeho jméno.

Pohádkový strom byl skutečně výjimečný – doslova na něm rostly příběhy, nebo spíše je strom nahrával. Pokaždé, když se pod větvemi stromu vyprávěl nějaký příběh, vyrazil stromu drobný stříbrný výhonek, který někdy vyrostl do nové větve, pokud bylo vyprávění dlouhé a poutavé. Když jste se prsty dotkli stromu, bylo to, jako by se příběhy odehrávaly *uvnitř* vaší hlavy. I Jack už měl na stromě své vyprávění – o tom, jak se setkal s děsivým obrem – a doufal, že se mu jednou povede odvyprávět další příběh.

Jack proběhl okolo stromu a mířil na konec Tržiště.

„Ahoj, Hupity Dupity!“ zavolal Jack, když míjel postavu ve tvaru vejce, která seděla na okraji městské studny.

„Kdo je to?“ lekl se Hupity a otočil se.

„To jsem já...“ začal Jack. Hupitův náhlý a rychlý pohyb způsobil, že se začal kývat. Jeho ruce a nohy se divoce hýbaly a pak s křikem spadnul do studny, ze které se ozvalo hlasité šplouchnutí.

